

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců
Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **XXXXXX**

bytem XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

zastoupen Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem
sídlem tř. Kpt. Jaroše 1922/3, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**

sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2021, č.j. MZDR 8264/2021-4/OES,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 30.6.2021, č.j. MZDR 8264/2021-4/OES, a rozhodnutí Krajské hygienické stanice Zlínského kraje ze dne 2.2.2021, č.j. KHSZL 02220/2021, sp. zn. S-KHSZL/25436-2/2020/6.9/SO/KM/ZLA-11, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 456 Kč k rukám Mgr. Davida Zahumenského, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou postoupenou zdejšímu soudu Městským soudem v Praze dne 11.1.2023 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2021, č.j. MZDR 8264/2021-4/OES, kterým bylo zčásti změněno rozhodnutí Krajské hygienické stanice Zlínského kraje ze dne 2.2.2021, č.j. KHSZL 02220/2021, sp. zn. S-KHSZL/25436-2/2020/6.9/SO/KM/ZLA-11, a ve zbytku bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí prvního stupně potvrzeno.

I. Shrnutí podstaty věci

2. Žalobce byl uznán vinným z přestupku na úseku zajištění plnění oprávnění orgánu ochrany veřejného zdraví podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 258/2000 Sb.“), kterého se dopustil tím, že dne 3.10.2020, kdy probíhaly volby do zastupitelstev krajů, v čase cca 12:15 hodin vstoupil do volební místnosti volebního okrsku č. 13 ve městě Otrokovice v budově KD Kvítkovice na adrese K. H. Máchy 271, 765 02 Otrokovice, a tedy do vnitřních prostor stavby, a pohyboval se zde bez jakéhokoli ochranného prostředku dýchacích cest (nos, ústa) bránícího šíření kapének a nápravu nezjednal ani přes výzvy členů okrskové volební komise k použití ochranného prostředku dýchacích cest bránícího šíření kapének, čímž nedodržel zákaz stanovený mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví č.j. MZDR 157157/2020-35/MIN/KAN vydaným dne 17.9.2020 (dále jen „mimořádné opatření ze dne 17.9.2020“), které v článku I. pod bodem 1. všem osobám s účinností ode dne 18.9.2020 od 0:00 hodin zakazuje pohyb a pobyt bez ochranných prostředků dýchacích cest jako je respirátor, rouška, ústenka, štítek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének, ve všech vnitřních prostorech staveb, mimo bydliště nebo místo ubytování, a v prostředcích veřejné dopravy s výjimkami stanovenými pod bodem 2. písm. a) až z), přičemž na žalobce žádná ze stanovených výjimek nedopadala (výrok I. rozhodnutí prvního stupně). Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 000 Kč spolu s povinností nahradit náklady řízení (výrok II. a III. rozhodnutí prvního stupně). Na základě podaného odvolání žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí prvního stupně mimo jiné tak, že pokutu uloženou žalobci snížil na 2 000 Kč.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

3. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s tím, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13.11.2020, č.j. 18 A 59/2020-226, bylo zrušeno mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 19.10.2020, č.j. MZDR 157157/2020-37/MIN/KAN (dále jen „mimořádné opatření ze dne 19.10.2020“), které mělo totožné odůvodnění jako mimořádné opatření ze dne 17.9.2020. Žalobce tak dovozuje, že i mimořádné opatření ze dne 17.9.2020 ukládající povinnost zakrýt si dýchací cesty bylo zjevně nezákonné. Poukazuje přitom na § 101d odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), podle něhož je zrušení opatření obecné povahy důvodem pro obnovu řízení o správním deliktu. Podle žalobce nebyla žalovaným rovněž dostatečně vypořádána námitka, proč v případě vedoucího Kanceláře prezidenta republiky bylo řízení o přestupku zastaveno a v jeho případě nikoliv.
4. Žalobce dále zpochybňuje ústavnost horní hranice sazby pokuty (3 000 000 Kč) dle § 92n odst. 3 písm. a) zákona č. 258/2000 Sb. Žalobce v této souvislosti namítá, že takto stanovená horní hranice je likvidační a neproporcionální ve vztahu k jiným zákonům; rozpětí sazby se negativně odráží i v promlčecí době přestupku.
5. Žalobce dále namítá, že k jednání, jež je mu kladeno za vinu, jej vedla výhrada svědomí. Závěry učiněné v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10.12.2020, č.j. 9 As 62/2020-33, týkající

se očkování dětí předškolního věku, lze aplikovat i na nošení roušky. Přitom správní orgány se s touto námitkou dostatečně nevypořádaly.

6. Žalobce dále podrobnou argumentací zpochybňuje materiální stránku přestupku a namítá, že ve správním řízení odkázal na rozhodnutí jiné krajské hygienické stanice, ale ani s touto argumentací se žalovaný řádně nevypořádal. Podklad, tedy mimořádné opatření ze dne 17.9.2020, z něhož správní orgány vycházely, by měl být podle žalobce prohlášen za nezákonný s účinky ex tunc.
7. V podané replice a dalších vyjádřeních žalobce rozvinul svoji žalobní argumentaci a z výše uvedených důvodů navrhl, aby zdejší soud jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvního stupně zrušil. Na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

8. Žalovaný nesouhlasí se žalobou a odkazuje na napadené rozhodnutí, které považuje za správné a dostatečně odůvodněné. Žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy a má za to, že rozhodnutí obou stupňů byla vydána na základě řádně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
9. Žalovaný navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, a na tomto procesním postoji také setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
11. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.); vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Zdejší soud rozhodoval o věci přednostně ve smyslu § 56 odst. 1 s.ř.s, tj. mimo pořadí věcí napadlých do soudního oddělení 62 zdejšího soudu; přihlédl přitom k tomu, že žaloba byla podána dne 11.8.2021 k Městskému soudu v Praze (Městský soud v Praze ji usnesením ze dne 21.12.2022, č.j. 5 Ad 8/2021-78, postoupil zdejšímu soudu coby místě příslušnému o věci rozhodnout), tedy zohlednil datum, kdy se žalobce žalobou obrátil na správní soud.
13. Žalobce měl spáchat výše popsany přestupek dne 3.10.2020, tj. v době účinnosti mimořádného opatření ze dne 17.9.2020 (platného od 17.9.2023, účinného od 18.9.2023 do 13.10.2020, kdy bylo nahrazeno mimořádným opatřením č.j. MZDR 157157/2020-36/MIN/KAN ze dne 12.10.2020, které bylo poté nahrazeno mimořádným opatřením ze dne 19.10.2020). Mimořádné opatření ze dne 17.9.2020 bylo vydáno podle § 80 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. a nařídilo postupem podle § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb. k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2 všem osobám pohyb a pobyt bez ochranných prostředků dýchacích cest (nos, ústa) jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének, a to ve všech vnitřních prostorech staveb, mimo bydliště nebo místo ubytování (např. hotelový pokoj) a v prostředcích veřejné dopravy (bod 1). V bodu 2 mimořádného opatření ze dne 17.9.2020 pak byly stanoveny výjimky z tohoto zákazu (pro cca 26 kategorií osob), mimo jiné pro děti do dvou let věku, děti a pedagogické pracovníky v mateřské škole a děti a osoby o ně pečující v dětské skupině, žáky a pedagogické pracovníky 1. stupně základní školy v budovách škol a školských zařízení podle zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a

jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů, mimo jejich společné prostory, žáky, studenty a pedagogické pracovníky podle školského zákona a studenty a akademické pracovníky podle zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, v rámci vzdělávací aktivity, jejíž charakter neumožňuje nošení ochranného prostředku (zejm. tělocvik, zpěv, hra na dechové nástroje), internáty a domovy mládeže, jde-li o zaměstnance nebo ubytované děti, žáky nebo studenty, školská zařízení pro výkon ústavní výchovy nebo ochranné výchovy a školy zřízené při nich a střediska výchovné péče při poskytování služeb internátní formou, pro soudce, přísedící, státní zástupce, obviněné a jejich obhájce, účastníky civilních, správních a ústavních soudních řízení a jejich zástupce, svědky, znalce, tlumočníky a další osoby, o kterých tak rozhodne soud, a to v místě a době soudního řízení (a další). Mimořádné opatření ze dne 17.9.2020 bylo zdůvodněno následovně:

Zavádí se povinnost nosit ochranné prostředky dýchacích cest ve vnitřních prostorech staveb. Obdobně se zavádí povinnost nosit ochranné prostředky dýchacích cest v prostředcích veřejné dopravy. Z tohoto pravidla se stanoví výjimky.

Důkazy o vlivu roušek na prevenci přenosu SARS-CoV-2 jsou stále četnější a ochranu nosu a úst doporučují na jejich základě veřejnosti i významné odborné organizace, včetně Světové zdravotnické organizace (WHO), Evropského střediska pro kontrolu a prevenci nemocí (ECDC) a Středisek pro kontrolu a prevenci nemocí Spojených států amerických (CDC).

V průměru dochází k více než pětinasobnému snížení rizika přenosu (v recentním systematickém přehledu ze 17,4 % bez obličejové masky na 3,1 % s obličejovou maskou, např. N95, chirurgická nebo 12-16 vrstevová bavlněná rouška). Účinnost tohoto opatření na úrovni jednotlivce i na úrovni populace kromě toho prokázalo i několik dalších studií o používání zdravotnických nebo nezdravotnických roušek. Správně nošená rouška (tj. rouška zakrývající nos a ústa) je nejen účinná při snižování šíření viru pomocí respiračních sekretů (tj. kontrola zdroje nákazy), ale také při ochraně jednotlivců před onemocněním COVID-19. Roušky představují jednoduchou bariéru, která zabraňuje šíření kapek respiračních sekretů vzduchem na jiné lidi, především při mluvení, kašláním nebo kýcháním.

Kapky větší než 10 mm (velké kapky) jsou často generovány kašlem nebo kýcháním, ale i křičením, smíchem či běžnou mluvou, a dochází k jejich uvolňování někdy velkou rychlostí (50 m/s při kýchání, 10m/s při kašli). Díky svým rozměrům a velké rychlosti se tyto velké kapky dostávají na daleko větší vzdálenosti než malé kapky. Velké kapky mohou bez bariéry doletět až do vzdálenosti více jak 2 metry (kašel) a více jak 6 metrů (kýchání). Samotné dodržování dvoumetrové distanční vzdálenosti nemusí zabránit přenosu těchto velkých kapek, které mohou obsahovat virus. Doma vyrobené roušky a chirurgické roušky však mohou šíření těchto velkých kapek zabránit.

Ochrana použitím roušky může ovlivňovat pravděpodobnost míry přenosu viru v komunitě podobně jako dodržování dvoumetrového odstupu od ostatních osob a omezení volného pohybu osob na veřejnosti. V případě kombinace těchto přístupů, omezení shlukování se osob a nošení obličejových roušek může zdvojnásobit účinek opatření a vést k ološtění křivky pozitivních případů onemocnění COVID-19 v populaci.

Snížení přenosu virů v populaci prostřednictvím nošení roušek je finančně nenákladná intervence, která může zabránit zvýšení úmrtnosti populace a vést ke snížení ekonomických ztrát souvisejících se zvýšenou nemocností.

Zkušenosti z praxe ukázaly, že země podporující nošení roušek a respirátorů měly nižší úmrtnost na koronavirovou infekci. Zavedení roušek do praxe rovněž vedlo ke zpomalení denního nárůstu nových případů oproti období před rouškami.

Ochranný efekt poskytovaný rouškami se prokázal i u publikovaných kazuistik v rámci leteckého transportu a u typu provozoven poskytujících služby na malou vzdálenost, kde i přes blízký kontakt a delší dobu expozice nedošlo k nákaze 25 spolucestujících, ani 140 exponovaných zákazníků díky tomu, že všechny kontakty i samotní nakažení měli používali roušku.

Popsaný byl přenos nákazy nového koronaviru v uzavřených klimatizovaných veřejných prostorách, kdy jejich vzdálenost ani směr šíření viru neodpovídali přímému přenosu kapénkami a předpokládá se vzdušný přenos vzduchotechnikou. Vnitřní klimatizované prostory včetně veřejné dopravy lze považovat za rizikovější, stejně jako nedostatečně větrané neklimatizované prostory. Ukazuje se, že vliv na šíření viru nového koronaviru může mít i směr proudění vzduchu, údržba, resp. stav vzduchotechniky, a přítomnost či absence HEPA filtrů.

V rámci epidemických výskytů v některých vnitřních prostorách s klimatizací dosáhlo reprodukční číslo nákazy SARS-CoV-2 až hodnoty 11. Systematické přehledy přitom ukázaly redukcí reprodukčního čísla používáním obličejových masek (roušek) v intervalu 6 až 80 %, včetně beta-koronavirů jako původců onemocnění SARS, MERS a COVID-19.

S nástupem dětí do škol a většího počtu dětí do předškolních zařízení dochází každoročně na podzim a v zimě ke zvýšené incidenci respiračních nákaz s podobnou symptomatologií jako v případě nového koronaviru SARS-CoV-2. Z hlediska ochrany nastavených systémů a prevence koinfekcí i superinfekcí je žádoucí snížit jejich vliv na zvýšenou morbiditu populace co nejvíce. Vzhledem k podobnému způsobu šíření sezónních virových nákaz se zde rovněž uplatní ochranný efekt roušek, resp. jiných forem ochrany nosu a úst jako přidaná hodnota k protekci vůči koronavirům.

Vzhledem k uvedenému a další studiím i praktickým zkušenostem je z hlediska přenosu virových respiračních nákaz považováno za rizikovější vnitřní prostředí než venkovní, proto je potřeba zaměřit tímto směrem preventivní opatření ve smyslu plošně nařízené ochrany nosu a úst přednostně.

Efektivita používání ochrany dýchacích cest na bránění přenosu onemocnění COVID-19 vyplývají z řady zahraničních studií, které byly např. publikovány zde:

- [https://www.thelancet.com/journals/lancet/article/PIIS2213-2600\(20\)30352-0/fulltext](https://www.thelancet.com/journals/lancet/article/PIIS2213-2600(20)30352-0/fulltext)

- <https://www.thelancet.com/action/showPdf?pii=S0140-6736%2820%2931142-9>

- <https://www.nejm.org/doi/full/10.1056/nejmc2007800>

- <https://www.cdc.gov/mmwr/volumes/69/wr/mm6928e2.htm>

- <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC7182754/>

- <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC7323555/>.

14. Žalobce předně odkazoval na zrušení navazujícího mimořádného opatření ze dne 19.10.2020.
15. Této skutečnosti si byl vědom i žalovaný, který na straně 14 napadeného rozhodnutí zdůraznil, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13.11.2020, č.j. 18 A 59/2020-226, zrušil mimořádné opatření ze dne 19.10.2020; proto tento rozsudek podle žalovaného nemůže být důvodem pro vyslovení nezákonnosti podkladu, na jehož základě byla žalobci uložena pokuta, a prvostupňový orgán nepochybil, vycházel-li ze zásady presumpce správnosti mimořádného opatření ze dne 17.9.2020 ve smyslu § 171 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“). Není tedy pravdou, že by se touto argumentací žalobce žalovaný nezabýval.
16. V nyní posuzovaném případě došlo k situaci, kdy mimořádné opatření ze dne 17.9.2020 bylo původně (jinými účastníky řízení) napadeno u Městského soudu v Praze ve věci ev. pod sp. zn. 18 A 59/2020, nicméně v mezidobí pozbylo účinnosti v důsledku jeho nahrazení navazujícími mimořádnými opatřeními, jak bylo shrnuto výše (jedná se o skutečnosti známé zdejšímu soudu z úřední činnosti a plynoucí rovněž z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13.11.2020, č.j.

18 A 59/2020-226). Městský soud v Praze ve věci ev. pod sp. zn. 18 A 59/2020 v důsledku této okolnosti připustil změnu petitu návrhu a rozsudkem ze dne 13.11.2020, č.j. 18 A 59/2020-226, mimořádné opatření ze dne 19.10.2020 pro nepřezkoumatelnost zrušil. Mimořádné opatření ze dne 19.10.2020 nařizovalo všem osobám pohyb a pobyt bez ochranných prostředků dýchacích cest (nos, ústa) jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének, a to ve všech vnitřních prostorech staveb, mimo bydliště nebo místo ubytování (např. hotelový pokoj) a v prostředcích veřejné dopravy (tedy shodně jako mimořádné opatření ze dne 17.9.2020), a dále tuto povinnost nařizovalo rovněž pro prostory nástupiště, přístřešky a čekárny veřejné dopravy, a v motorových vozidlech (ledaže se v motorovém vozidle nachází pouze osoby z jedné domácnosti), na všech ostatních veřejně přístupných místech v zastavěném území obce, kde dochází na stejném místě a ve stejný čas k přítomnosti alespoň dvou osob vzdálených od sebe méně než 2 metry, nejedná-li se výlučně o členy domácnosti.

17. Mimořádné opatření ze dne 17.9.2020, jež je obsahově, až na pro věc nepodstatné údaje legislativně-technického charakteru, co do jeho zdůvodnění zcela totožné jako mimořádné opatření ze dne 19.10.2020 (o obsahu těchto mimořádných opatření ostatně není mezi účastníky řízení sporu a jsou známy i zdejšímu soudu), tedy pozbylo účinnosti již před zahájením řízení ve věci nyní posuzovaného přestupku, k čemuž došlo dne 6.11.2020, kdy byl žalobci doručen příkaz o uložení sankce ze dne 4.11.2020, č.j. KHSZL 27646/2020, sp. zn. S-KHSZL/25436-2/2020/6.9/SO/KM/ZLA-02. Správní orgány tak rozhodovaly o přestupku, který měl žalobce spáchat v době účinnosti mimořádného opatření ze dne 17.9.2020, avšak již v době, kdy toto opatření pozbylo účinnosti. Stejně tak zdejší soud o věci rozhoduje za stavu, kdy mimořádné opatření ze dne 17.9.2020 (mající charakter opatření obecné povahy) coby podklad pro uložení správního trestu již není platné a účinné. Je třeba poznamenat, že předpokladem pro meritorní (abstraktní) přezkum opatření obecné povahy správními soudy je jeho platnost a účinnost v době rozhodování soudu (§ 101d s.ř.s.), a z téhož důvodu rovněž nepřipadá pro účely jeho případného přezkumu v nyní posuzované věci v úvahu využití ani tzv. incidenčního přezkumu dle § 101a odst. 1 věty druhé s.ř.s. ve spojení s přezkumem žalobou napadeného rozhodnutí o přestupku; požadavek žalobce na prohlášení mimořádného opatření ze dne 17.9.2020 za nezákonné ex tunc (byť se nikterak nepromítnul v petitu žaloby) je tak bezpředmětný (a z tohoto důvodu zdejší soud neprováděl ani eventuální navazující procesní kroky za účelem vyjasnění si tohoto požadavku uplatněného v rámci žalobních bodů).
18. Nedošlo tedy k tomu, že by mimořádné opatření ze dne 17.9.2020 bylo během jeho účinnosti (do 13.10.2020) podrobeno soudnímu přezkumu, jako tomu bylo u mimořádného opatření ze dne 19.10.2020. Tato situace je v zásadě výsledkem rychlého sledu vydávání mimořádných opatření, kdy je mimořádné opatření nahrazováno nově účinným (případně se zohledněním změny poměrů) a ochrana vůči konkrétnímu mimořádnému opatření (jež již pozbylo účinků) je tak limitována.
19. K tomu, jak mají správní soudy postupovat právě v takové situaci, se již vyjádřil Nejvyšší správní soud podle něhož v řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci, kde bylo již zrušené či neúčinné opatření obecné povahy užito, soud může posoudit jeho soulad se zákonem, ústavním zákonem či mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu, analogicky podle čl. 95 odst. 1 Ústavy. Pokud shledá jeho nezákonnost, v posuzované věci je neaplikuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.11.2020, č.j. 8 As 34/2020-100); Nejvyšší správní soud v tomto ohledu akcentoval, že „se jedná o jediný právně možný postup, jak dosáhnout imperativu *phynoucímu* z čl. 1 odst. 1 Ústavy, podle něž je Česká republika *svrchovaný, jednotný a demokratický právní stát založený na úctě ke právům a svobodám člověka a občana, a jak stěžovatele současně zachovat účinný prostředek ochrany, přístup ke soudu a ke spravedlnosti v souladu s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny i čl. 6 Úmluvy... Nelze ani pominout, že pokud by byl v těchto situacích soud nucen vycházet z presumpce správnosti opatření obecné povahy, pak by je*

nemohl přezkoumat dokonce ani v případě přezkumu rozhodnutí trestní povahy. V posuzované věci může jít například o spáchání přestupku spočívajícího v nesplnění povinnosti uložené mimořádným opatřením vydaným podle § 80 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně veřejného zdraví [§ 92n odst. 1 písm. b) téhož zákona], což jsou mj. i napadená mimořádná opatření žalovaného zakazující osobní přítomnost na vzdělávání. Správní orgán by o vině mohl rozhodovat i několik měsíců či dokonce let po zrušení dotčeného mimořádného opatření, a přesto by z jeho obsahu vycházel, neboť v době spáchání skutku bylo účinné a nikdy nebylo zrušeno pro nezákonnost. Pachatel by se však proti tomu nemohl reálně bránit, protože by sice mohl soudně napadnout samotné správní rozhodnutí, avšak nedosáhl by přezkumu (posouzení) mimořádného opatření, jehož porušením se měl přestupku dopustit, neboť to bylo (nikoli pro nezákonnost) zrušeno či jinak odpadlo. Taková nerovnováha mezi státem a jednotlivcem by byla v právním státě neobhajitelná a neudržitelná.“

20. S ohledem na výše uvedené je na zdejším soudu předně posoudit zákonnost mimořádného opatření ze dne 17.9.2020 a učinit závěr, zda mimořádné opatření může být ve věci aplikováno; pakliže nikoliv, nemohlo by obstát ani jako podklad pro rozhodnutí o přestupku žalobce.
21. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 13.11.2020, č.j. 18 A 59/2020-226, kterým zrušil mimořádné opatření ze dne 19.10.2020 pro nepřezkoumatelnost, zdůvodnil závěry, které jsou s ohledem na totožné odůvodnění mimořádného opatření ze dne 17.9.2020 pro posouzení jeho aplikovatelnosti zásadní.
22. Podle Městského soudu v Praze „*potřebná operativnost přijímaných opatření a nutnost rychlé reakce na rizika epidemie jistě může do jisté míry omlouvat jejich stručnější odůvodnění. Neznamená to však a v demokratickém právním státě ani znamenat nemůže, že by odpůrce mohl mimořádných opatření ve smyslu § 94a odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví, jež jsou v souladu s dříve uvedeným nepochybně způsobila zasahovat do základních práv a svobod adresátů, využívat zcela podle svého volného uvážení, aniž by důvody jejich přijetí a své úvahy alespoň stručně (avšak zcela konkrétně a přezkoumatelně) zdůvodnil a tyto důvody také přezkoumatelným způsobem opřel o příslušné podklady... Vzhledem k tomu, že takové mimořádné opatření je zpravidla určeno širokému okruhu adresátů, lze funkci jeho odůvodnění z pohledu vysvětlení důvodů určitého postupu vnímat také jako potřebný nástroj kontroly ze strany dotčené veřejnosti... Odpůrce má přitom k vydávání mimořádných opatření nepochybně dostatečný aparát a, jak sám uvádí, rovněž servisní organizace – Státní zdravotní ústav a ÚZIS. Soud odborně zázemí odpůrce obecně respektuje a nijak nezpochybnuje, že odpůrce musí být při přijímání nezbytných opatření proti šíření nakažlivých nemocí ohrožujících lidské zdraví a životy obecně nadán širokou mírou uvážení, pokud jde o volbu přijímaných opatření a konkrétní způsoby jejich realizace. Široká míra uvážení správního orgánu ovšem na druhé straně klade také vyšší nároky na odůvodnění daného aktu tak, aby bylo možné zajistit řádnou kontrolu dodržování mezi takového uvážení a vyloučit jakékoliv prvky svévole. Prostor pro exekutivu nemůže být v tomto případě bezbřehý, a to zvláště, pokud je opatření přijímáno podle neurčitého ustanovení § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví, jehož ústavně konformní interpretaci soud provedl výše. Čím větší má totiž správní orgán prostor pro vlastní úvahy, tím více pozornosti by měl věnovat přesvědčivosti a adresnosti odůvodnění, aby bylo zřejmé, že jeho závěry jsou výsledkem věcného (kompetentního) posouzení a aby zbytečně nezavdával důvod k případným pochybnostem o podloženosti svých závěrů, skutečných motivech svého postupu či snad o vlivu politických zájmů. Soud dále zdůrazňuje, že nároky na preciznost odůvodnění mimořádného opatření se samozřejmě zvyšují též s postupujícím časem od vypuknutí epidemie a déle trvajícím omezením základních práv, neboť s postupem času již „lze předpokládat vyšší informovanost ministerstva o brozících rizicích i o něco nižší potřebu rychlých reakcí...“ (opět již citovaný rozsudek zdejšího soudu čj. 10 A 35/2020 - 264)... i při uvážení výjimečnosti epidemie koronaviru a s tím spojeného nedostatku vždy aktuálních a spolehlivých podkladů a informací (což však platí především pro počáteční týdny po vypuknutí epidemie), již s přibývajícím časem nelze nedostatky odůvodnění stále obhajovat náhlostí a mimořádností situace. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že zdejší soud byl ke kvalitě odůvodnění těchto mimořádných opatření kritický již ve vztahu k samotnému počátku epidemie... Pro nyní posuzovanou věc jsou významná především východiska popsaná v rozsudku čj. 18 A 22/2020-140, týkajícím se mimořádného opatření upravujícího rovněž nošení ochranných prostředků dýchacích cest, a to ve všech vnitřních prostorech*

a na venkovních hromadných akcích. V tomto rozsudku soud odpůrci vytkl, že se dostatečně nezabýval samou podstatou přijímaného opatření, tj. významem a účinností roušek z pohledu zabránění šíření infekce koronaviru či možnými zdravotními dopady jejich nošení. Za nedostatek odůvodnění přitom soud výslovně označil i skutečnost, že se odpůrce nevyjádřil k aktuálnímu vývoji epidemiologické situace, rychlosti šíření viru a také nijak neodůvodnil přijaté výjimky... Pokud jde o nyní přezkoumávané mimořádné opatření ze dne 19. 10. 2020, to řadu těchto soudem dříve vytknutých nedostatků vzdor poučení, jebož se odpůrci ve dříve vydaných rozhodnutích zdejšího soudu dostalo, znovu opakuje, resp. tyto nedostatky kumuluje a dále prohlubuje... V odůvodnění však zcela schází samotné důvody, na základě kterých je přijetí předmětného opatření v daném okamžiku – navíc v takovém rozsahu – nezbytné; stejně tak chybí jakékoliv zdůvodnění přijatých výjimek. Odpůrce především nijak blíž nevyšvětlil, proč bylo nutné k daným omezením v rozhodné době přistoupit, když svůj postup neopřel o vůbec žádné údaje týkající se aktuálního vývoje epidemie v České republice, jež by odůvodňovaly přijetí konkrétních omezení a jejich další zpřísnování. Jako důvod pro přijetí opatření byl uveden prakticky jen nástup dětí do škol a do předškolních zařízení, v souvislosti s čímž každoročně na podzim a v zimě dochází ke zvýšené incidenci respiračních nákaž – opatření tak podle odpůrce mělo představovat ochranu nastavených systémů a prevenci koinfekcí i superinfekcí, za účelem snížení jejich vlivu na zvýšenou morbiditu populace. Z tohoto zdůvodnění však lze dovodit vlastně jen to, že předmětné opatření má mít preventivní charakter... Podle soudu je zjevné, že přestože odpůrce ve svých procesních podáních opakovaně poukazuje na to, že při přijímání mimořádných opatření hodnotí aktuální stav šíření onemocnění COVID-19 na území České republiky, předmětné mimořádné opatření zde ve skutečnosti jen kopíruje odůvodnění předchozích mimořádných opatření, počínaje mimořádným opatřením ze dne 19. 8. 2020, resp. je obratem rušícím opatřením ze dne 24. 8. 2020, účinným od 1. 9. 2020 ...aniž by odpůrce v odůvodnění jakkoli reagoval na další vývoj epidemie a zejména na důvody pro pokračující zpřísnění přijatých opatření... Je potřeba zdůraznit, že mimořádná opatření ze srpna 2020 omezovala pohyb a pobyt bez roušek jen ve vybraných vnitřních prostorech budov a prostředcích veřejné dopravy. V průběhu času ovšem odpůrce přistupoval ke zpřísnování přijímaných opatření, a to postupně na všechny vnitřní prostory budov, vč. výuky na školách (napadené mimořádné opatření), na prostory zastávek a čekáren veřejné dopravy (mimořádné opatření ze dne 12. 10. 2020) a konečně v mimořádném opatření ze dne 19. 10. 2020 také na všechna motorová vozidla (ledaže se v něm nachází pouze osoby z jedné domácnosti) a především všechna venkovní veřejně přístupná místa v zastavěném území obce, kde dochází na stejném místě a ve stejný čas k přítomnosti alespoň 2 osob vzdálených od sebe méně než 2 metry (nejedná-li se o členy domácnosti). Mimořádným opatřením ze dne 19. 10. 2020 tak v srovnání s předchozími mimořádnými opatřeními... došlo k podstatnému rozšíření (zpřísnění) zákazu pohybu a pobytu všech osob bez ochranných prostředků dýchacích cest, a to nejen ve vnitřních prostorech budov a prostředcích veřejné dopravy, ale také v soukromých motorových vozidlech, na zastávkách veřejné dopravy a ve venkovních prostorech v zastavěném území obcí (byť s uvedenými podmínkami). Takto významný, v mnohém již relativně plošný zásah do autonomní sféry jednotlivců pak podle názoru soudu vyžaduje také tomu odpovídající odůvodnění, které ovšem v nyníjší věci na popsaný vývoj přijatých omezení nijak nereaguje... odpůrce totožné odůvodnění užíval (aniž by změnil v něm uvedené údaje) při přijímání jednotlivých mimořádných opatření řešících ochranné prostředky dýchacích cest po dobu dvou měsíců (od 19. 8. 2020) čistě paušálně. Jakkoli přitom nemusí být užívání určitého „vzorového“ odůvodnění samo o sobě nutné na škodu věci, je vždy nutné je přizpůsobit konkrétní situaci a konkrétnímu přijímanému opatření. V opačném případě totiž není seznatelné, proč odpůrce na základě v čase (vzdor relativně překotnému vývoji epidemiologické situace) nezměněných a nutno podotknout dosti vážných důvodů (spojených s nástupem dětí do škol; v mezidobí již uzavřených) přistupoval k jednotlivým změnám, resp. zpřísnování mimořádných opatření. Takové zdůvodnění potom těžko může plnit legitimizační funkci směrem k veřejnosti. Předmětný postup také ve svém důsledku zpochybňuje tezi odpůrce o dynamickém vývoji epidemie koronaviru a dostupnosti poznatků o něm, neboť toto paušální odůvodnění se v podstatě po celé dva měsíce nijak nezměnilo; dokonce ani poté, co byl v mezidobí vládou vyhlášen nouzový stav. Ani výjimečnost celé situace přitom nemůže být automaticky omluvou odpůrce pro „ulehčení si práce“ s odůvodňováním mimořádných opatření: i v době nouzového stavu je nepochybně žádoucí trvat na dodržování určitých základních standardů kladených na postup veřejné správy a na přijímání správních aktů, mimořádná opatření podle zákona o ochraně veřejného zdraví nevyjimaje... Je také třeba připomenout, že podle § 69 odst. 2 zákona o ochraně

veřejného zdraví platí, že mimořádná opatření podle odstavce prvního (tj. i mimořádné opatření ze dne 19. 10. 2020) lze vydávat jen v nezbytném rozsahu; i zákonodárce tedy výslovně apeloval na přiměřenost zvolených řešení.... Aby byl soud schopen ...proporcionalitu zvoleného řešení zodpovědně posoudit, musí se – i při zachování zásady zdrženlivosti – opřít o přezkoumatelné důvody postupu odpůrce, jež musí být v odůvodnění dostatečně rozvedeny a také náležitě podepřeny příslušnými podklady. V opačném případě by se přezkum zákonnosti mimořádných opatření, jakožto opatření obecné povahy, stal ryze teoretickým a formálním; v zásadě by vedl k tomu, že by buď soudy poskytovaly správním orgánům „bianco šek“ v jejich konání, nebo by musely za odpůrce potřebnost přijatých opatření k námitkám dotčených adresátů samy domýšlet, samy odůvodňovat a v tomto směru rovněž vést rozsáblé dokazování, k čemuž soudní řízení správní, jakožto řízení primárně přezkumné, neslouží... Z tohoto pohledu by tak důvody a argumenty v odůvodnění mimořádného opatření uvedené měly být také podloženy přímo v odůvodnění specifikovanými podklady (jako např. údaji národních orgánů, vč. stanovisek expertních komisí, zprávami mezinárodních institucí, či odbornými studiemi), aby se s nimi jeho adresáti mohli řádně seznámit (viz výše), aby byl postup odpůrce maximálně transparentní a aby mohl být v případě soudního sporu účinně přezkoumán. Podle soudu není dostatečné v textu jen obecně poukázat např. na doporučení WHO, Evropského střediska pro kontrolu a prevenci nemocí či Středisek pro kontrolu a prevenci nemocí Spojených států amerických a v závěru odůvodnění pak pouze uvést odkazy na odborné články či studie v angličtině (převážně navíc ani přímo nepocházející od uvedených organizací), z nichž měl odpůrce vycházet. Takové podklady je především nutné řádně označit (identifikovat) a také s nimi v textu srozumitelně pracovat; to zvláště tehdy, pokud jde o doklady v cizím jazyce, jako je tomu v nyní posuzované věci. ... Prosté uvedení odkazu na informace uveřejněné prostřednictvím veřejné datové sítě s sebou také nese riziko, že tyto adresy mohou být později nedostupné; to je i případ prvních tří odkazů v nyníjší věci, jež se soudu nepodařilo otevřít ... jakékoliv dodatečné zdůvodňování a předkládání podkladů ze strany odpůrce až v řízení před soudem výše uvedené vady zhojit nemůže... I s přihlédnutím k tomu, že odpůrce měl k vydání mimořádného opatření dostatek času a nebyl při zpracování odůvodnění pod takovým časovým tlakem, má soud za to, že tyto skutečnosti by měly být uvedeny již v samotném odůvodnění a nikoli dovozovány až v řízení před soudem, u něhož lze „dobnat“ skutečně jen dílčí nedostatky ... Dodatečné předkládání podkladů je však nadto problematické též z toho důvodu, že soud není schopen zpětně účinně ověřit, že odpůrce skutečně vycházel právě z těch podkladů, o nichž tak v soudním přezkumu tvrdí ...Mimořádnému opatření ze dne 19. 10. 2020 je dále nutné návazně na výše vyřčené vady vytknout též absenci jakéhokoliv zdůvodnění jednotlivých výjimek... Ze všech uvedených důvodů tedy soud shrnuje a uzavírá, že mimořádné opatření ze dne 19. 10. 2020 (vzdor opakovaným výhradám adresovaným zdejšímu soudem odpůrci v dřívějších rozhodnutích) postrádá konkrétní, srozumitelné a podložené úvahy, na základě nichž by soud mohl účinně a odpovědně přezkoumat, zda je skutečně z pohledu dosažení deklarovaného cíle (v podobě zploštění křivky) a předpokládaného smyslu (účinnosti) roušek nezbytné trvat na povinném nošení ochranných prostředků dýchacích cest v aktuálně stanoveném rozsahu... Soud je z výše vyložených důvodů přesvědčen, že odpůrce by měl – zvláště pak s přibývajícím dobou od vypuknutí epidemie – i přes výjimečnost situace postupovat maximálně důsledně a transparentně a svá opatření, jež se dotýkají prakticky všech obyvatel České republiky, náležitě a přesvědčivě odůvodnit...“ (zvýrazněno zdejší soudem).

23. Zdejší soud rovněž považuje za vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.5.2021, č.j. 7 Ao 6/2021-112, který byl vydán až za účinnosti zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění covid-19 a o změně některých souvisejících zákonů (známého jako „pandemický zákon“), tedy za jiného právního stavu než v nyní posuzované věci. Pandemický zákon (účinný od 27.2.2021) totiž oproti obecné úpravě umožnil soudu (Nejvyššímu správnímu soudu) v rámci abstraktního přezkumu ve smyslu § 101a odst. 1 věty první s.ř.s. vyslovit i nezákonnost tohoto typu opatření obecné povahy, pokud pozbylo účinnosti, a to k výslovnému návrhu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.4.2021, č.j. 8 Ao 1/2021-133, č. 4187/2021 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud nicméně v citovaném rozsudku zdůraznil správnost požadavků na odůvodnění tohoto typu mimořádných opatření plynoucích z výše citovaného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13.11.2020, č.j. 18 A 59/2020-224. Podle Nejvyššího správního soudu „...městský soud výstižně uvedl, že požadavek u

odůvodnění je v případě mimořádných opatření naprosto klíčový. Právě z tohoto odůvodnění se má veřejnost dozvědět, proč odpůrce ke jednotlivým omezením přistoupil, z jakých zjištění vycházel a z jakých zdrojů tato zjištění čerpal. Stejně tak byl odpůrce upozorněn na to, že nároky na odůvodnění mimořádných opatření v průběhu času logicky stoupají. Již městský soud kladl důraz na skutečnost, že epidemie koronaviru probíhá na území České republiky delší dobu, čemuž musí odpovídat odůvodnění mimořádných opatření. To platí zejména u opatření, jež se v podstatě stále opakují, jako je tomu právě v případě povinnosti použití prostředků ochrany dýchacích cest, se kterou odpůrce v určité podobě pracuje již více než rok, a v podobě povinnosti nošení „kvalifikovaných“ ochranných prostředků splňujících stanovené normy pak v řádu měsíců. Uvedené závěry městského soudu platí tím spíše, že přijatá opatření mají dopad do práv stanovených Listinou základních práv a svobod, čemuž také musí odpovídat kvalita jejich odůvodnění...“ (bod 48 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.5.2021, č.j. 7 Ao 6/2021-112).

24. Vzhledem k tomu, že důvodem pro vydání mimořádného opatření ze dne 17.9.2020 měla být konkrétní epidemiologická situace, mělo Ministerstvo zdravotnictví (které je i žalovaným v nyní posuzované věci) dostatečně zdůvodnit regulaci reagující na vývoj epidemie. To však neučinilo, a zdůvodnění mimořádného opatření ze dne 17.9.2020 vykazuje shodné vady, které vytkl Městský soud v Praze mimořádnému opatření ze dne 19.10.2020. Judikaturním požadavkům na jeho přezkoumatelnost tudíž mimořádné opatření ze dne 17.9.2020 nedostalo. Stručně shrnuto (s ohledem na totožnost odůvodnění obou mimořádných opatření), neobsahuje údaje o aktuální situaci vývoje epidemie, nejsou zdůvodněny výjimky z nařízení povinnosti, jako důvod pro přijetí opatření byl uveden prakticky jen nástup dětí do škol a do předškolních zařízení, obsahuje obecné odkazy na doporučení WHO, Evropského střediska pro kontrolu a prevenci nemocí či Středisek pro kontrolu a prevenci nemocí USA a odkazy na odborné články či studie v angličtině (nepocházející od uvedených organizací).
25. Takto zdůvodněné mimořádné opatření ze dne 17.9.2020 tak nemůže coby podklad pro rozhodnutí o přestupku žalobce obstát, a to i bez ohledu na skutečnost, že nařizovalo používat ochranný prostředek „pouze“ ve všech vnitřních prostorech staveb, mimo bydliště nebo místo ubytování, a v prostředcích veřejné dopravy, a nikoliv i na nástupišťích, čekárnách apod. a v dalších veřejně přístupných místech v zastavěném území obce, jako mimořádné opatření ze dne 19.10.2020. Nelze z něj totiž nijak dovést, že povinnost použít ochranný prostředek dýchacích cest byla v případě žalobce a ve světle jeho argumentů (tedy v případě krátkého pobytu ve volební místnosti) přiměřená a nezbytná, na rozdíl kupř. od povolených (a nedostatečně zdůvodněných) výjimek z této povinnosti (kupř. pro soudce, přisedící, státní zástupce, obviněné a jejich obhájce, účastníky civilních, správních a ústavních soudních řízení a jejich zástupce, svědky, znalce, tlumočníky a další osoby, o kterých tak rozhodne soud, a to v místě a době soudního řízení). Tuto vadu přitom ve světle výše citovaných judikaturních závěrů nelze zhojit dodatečným dokazováním, či jakýmkoli zpětným zdůvodňováním mimořádného opatření ze dne 17.9.2020. Proto mimořádné opatření ze dne 17.9.2020 jako klíčový podklad pro rozhodnutí o přestupku žalobce neobstojí a nelze je aplikovat, což má nutně za následek takovou vadu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, kterou nelze zhojit a která má dopad do jejich zákonnosti.
26. Za této situace již bylo nadbytečným věnovat se dalším žalobním námitkám, zejména ohledně materiální stránky přestupku a uplatnění výhrady svědomí. Pokud jde o tvrzenou protiústavnost zákonné úpravy horní hranice rozpětí sankce za předmětný přestupek (§ 92n odst. 3 písm. a/ zákona o č. 258/2000 Sb.), zdejší soud pouze konstatuje, že horní hranice rozpětí sankce (tu 3 000 000 mil Kč) je v dispozici zákonodárce a v zásadě je odrazem toho, jaký význam zákonodárce zákonem chráněnému veřejnému zájmu přisuzuje; je pak na správním orgánu, aby přihlédl ke všem relevantním okolnostem konkrétního případu a výši ukládané pokuty těmto okolnostem přizpůsobil. Tuto úvahu následně přezkoumává správní soud. Pouze samotná vysoká horní hranice sazby za předmětný přestupek neobstojí jako důvod pro postup podle čl. 95 odst. 2

Ústavy; zdejší soud proto nepředložil citované ustanovení zákona č. 258/2000 Sb. k posouzení jeho ústavnosti Ústavnímu soudu.

27. Zdejší soud dále doplňuje, že nepřehlédl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil doplnění odvolání žalobce, ačkoliv tak učinit měl (§ 36 odst. 1 písm. a/ správního řádu). Je nesporné, že doplnění odvolání bylo prvostupňového orgánu doručeno dne 25.6.2021; ze správního spisu přitom neplyne datum, kdy bylo doplnění odvolání doručeno žalovanému, tedy nelze zjistit, zda měl žalovaný možnost se s tímto podáním seznámit a konkrétní námitky žalobce vypořádat. Zdejší soud přitom zdůrazňuje, že překážky na straně komunikace mezi správními orgány nemohou jít k tíži žalobce, tedy ani prodlení s bezodkladným postoupením doplnění odvolání žalovanému. Není tedy podstatné, zda bylo podání doručeno žalovanému a ten je mohl objektivně zahrnout do odůvodnění napadeného rozhodnutí či nikoli; podstatné je, že doplnění odvolání bylo podáno prvostupňovému orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.9.2018, č.j. 7 As 264/2017-79). Nadto ze správního spisu neplynou žádné indicie, že by žalobce své odvolání doplňoval kupř. účelově.
28. Zdejší soud tak dospěl k závěru, že jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí prvního stupně jsou stížena vadou mající za následek jejich nezákonnost, a proto nemohou v rámci soudního přezkumu obstát, což vedlo zdejší soud k jejich zrušení podle § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.); v něm jsou správní orgány ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s. vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

V. Náklady řízení

29. Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, a dále náklady za právní zastoupení spočívající v odměně zástupce za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč společně se čtyřmi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba, její doplnění a replika k vyjádření žalovaného; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla k nákladům na právní zastoupení připočtena částka odpovídající DPH. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci 19 456 Kč, k čemuž mu byla poskytnuta přiměřená lhůta. Pokud jde o další podání žalobce, ta pouze rozvíjela již uplatněné žalobní body anebo poukazovala na judikaturní vývoj dané problematiky, který je zdejšímu soudu znám; zdejší soud proto neshledal důvod, aby tyto náklady šly k tíži žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty **a** sobota, neděle nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 2. listopadu 2023

David Raus v.r.
předseda senátu